ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

7. července 2009 *

Ve věci C-558/07,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Spojené království) ze dne 11. října 2007, došlým Soudnímu dvoru dne 17. prosince 2007, v řízení

The Queen, na žádost:

S.P.C.M. SA,

C.H. Erbslöh KG,

Lake Chemicals and Minerals Ltd,

Hercules Inc.

* Jednací jazyk: angličtina.

proti

Secretary of State for the Environment, Food and Rural Affairs,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, M. Ilešič, předsedové senátů, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, R. Silva de Lapuerta, P. Kūris (zpravodaj), J. Malenovský, J. Klučka, U. Lõhmus a J.-J. Kasel, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,
vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 27. ledna 2009,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za S.P.C.M. SA a Hercules Inc. D. Vaughanem, QC, D. Scannellem, barrister, M. Lohnem, K. Van Maldegemem a R. Cana, solicitors,

– za C.H. Erbslöh KG a Lake Chemicals and Minerals Ltd H. Scheidmannem, U. Karpensteinem a F. Bredtem, Rechtsanwälte,

– za polskou vládu M. Dowgielewiczem, jako zmocněncem,

– za Evropský parlament I. Anagnostopoulou a A. Neergaardem, jako zmocněnci,

– za Radu Evropské unie F. Florindo Gijónem a G. Kimberley, jako zmocněnci,

– za Komisi Evropských společenství P. Oliverem, jako zmocněncem,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 10. března 2009,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu a platnosti čl. 6 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 ze dne 18. prosince 2006 o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek, o zřízení Evropské agentury pro chemické látky, o změně směrnice 1999/45/ES a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 793/93, nařízení Komise (ES) č. 1488/94, směrnice Rady 76/769/EHS a směrnic Komise 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES (Úř. věst. L 396, s. 1, a oprava Úř. věst. L 136, s. 3, dále jen „nařízení REACH“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi na jedné straně S.P.C.M. SA, podnikem se sídlem ve Francii, který je výrobcem polymerů rozpustných ve vodě používaných v průmyslovém odvětví úpravy odpadních vod, C.H. Erbslöh, podnikem se sídlem v Německu, který je distributorem a velkoobchodníkem se speciálními a průmyslovými chemickými výrobky, včetně přípravků a polymerů, Lake Chemicals and Minerals Ltd, podnikem založeným podle anglického práva, který je dovozcem chemických výrobků, mimo jiné polymerů a přípravků, Hercules Inc., holdingovou společností se sídlem ve Spojených státech, která je dodavatelem výrobků rozpustných ve vodě a v organismech na bázi polymerů, a na straně druhé Secretary of State for the Environnement, Food and Rural Affairs ohledně podmínek registrace monomerních látek.

Právní rámec

3 První bod odůvodnění nařízení REACH stanoví:

„Toto nařízení by mělo zajistit vysokou úroveň ochrany lidského zdraví a životního prostředí a volný pohyb látek samotných a obsažených v přípravcích a v předmětech a současně zvýšení konkurenceschopnosti a inovace. […]“

4 Šestnáctý bod odůvodnění tohoto nařízení stanoví:

„Toto nařízení ukládá zvláštní povinnosti výrobcům, dovozcům a následným uživatelům látek samotných a obsažených v přípravcích a předmětech. Toto nařízení je založeno na zásadě, že průmysl by měl vyrábět, dodávat nebo používat látky nebo je uvádět na trh s takovou odpovědností a péčí, jakou jen lze vyžadovat v zájmu zajištění toho, že za rozumně předvídatelných podmínek nebude ani lidské zdraví ani životní prostředí nepříznivě ovlivněno.“

5 Podle devatenáctého bodu odůvodnění uvedeného nařízení:

„Ustanovení týkající se registrace by proto měla od výrobců a dovozců vyžadovat, aby vytvářeli údaje o látkách, které vyrábějí nebo dovážejí, aby tyto údaje používali k posouzení rizik souvisejících s těmito látkami a aby připravovali a doporučovali vhodná opatření pro řízení rizik. […]“

6 Podle čtyřicátého prvního bodu odůvodnění nařízení REACH:

„Z důvodů uskutečnitelnosti a vzhledem k jejich zvláštní povaze je nutné pro meziprodukty stanovit zvláštní registrační požadavky. Polymery by měly být osvobozeny od registrace a hodnocení, dokud nebude možné ty, které je nutné registrovat kvůli jejich rizikům pro lidské zdraví nebo životní prostředí, vybrat použitelným a nákladově efektivním způsobem založeným na náležitých technických a platných vědeckých kritériích.“

7 Článek 1 tohoto nařízení stanoví:

„1. Účelem tohoto nařízení je zajistit vysokou úroveň ochrany lidského zdraví a životního prostředí, včetně podpory alternativních metod hodnocení rizik látek, a volný pohyb látek na vnitřním trhu za současného zvýšení konkurenceschopnosti a inovace.

[…]

3. Toto nařízení je založeno na zásadě, že výrobci, dovozci a následní uživatelé musí zajistit, že vyrábějí, uvádějí na trh nebo používají látky, které nepůsobí nepříznivě na lidské zdraví nebo životní prostředí. Ustanovení tohoto nařízení se opírají o zásadu předběžné opatrnosti.“

8 Působnost nařízení REACH je vymezena v jeho článku 2. Tento článek ve svém odstavci 9 stanoví, že „[h]lavy II a VI se nevztahují na polymery“.

9 Podle článku 3 tohoto nařízení:

„Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

1) ‚látkou‘ chemický prvek a jeho sloučeniny v přírodním stavu nebo získané výrobním procesem, včetně všech přídatných látek nutných k uchování jeho stability a všech nečistot vznikajících v použitém procesu, avšak s vyloučením všech rozpouštědel, která lze oddělit bez ovlivnění stability látky nebo změny jejího složení;

2) ‚přípravkem‘ směs nebo roztok složený ze dvou nebo více látek;

[…]

5) ‚polymerem‘ látka, která se skládá z molekul charakterizovaných sekvencí jednoho nebo více typů monomerních jednotek. U těchto molekul musí existovat rozdělení podle molekulové hmotnosti, přičemž rozdíly v molekulové hmotnosti jsou primárně způsobeny rozdíly v počtu monomerních jednotek. Polymer obsahuje:

a) prostou hmotnostní většinu molekul obsahujících nejméně tři monomerní jednotky, které jsou kovalentně vázány alespoň k jedné jiné monomerní jednotce nebo jinému reaktantu;

b) méně než prostou hmotnostní většinu molekul stejné molekulové hmotnosti.

V souvislosti s touto definicí se ‚monomerní jednotkou' rozumí zreagovaná forma monomeru v polymeru;

6) ‚monomerem' látka, která je za specifických podmínek příslušné polymerační reakce, použité pro daný proces, schopna vytvářet kovalentní vazby se sekvencí dalších stejných nebo nestejných molekul;

[…]

9) ‚výrobcem' látky fyzická nebo právnická osoba usazená ve Společenství, která vyrábí látku ve Společenství;

[…]

11) ‚dovozcem' fyzická nebo právnická osoba usazená ve Společenství, která odpovídá za dovoz;

[…]"

10 Článek 5 uvedeného nařízení, nazvaný „Zákaz uvádění na trh bez údajů", stanoví:

„S výhradou článků 6, 7, 21 a 23 se látky samotné nebo obsažené v přípravcích nebo v předmětech ve Společenství nesmějí vyrábět ani v něm nesmějí být uváděny na trh, jestliže nebyly registrovány podle odpovídajících ustanovení této hlavy, pokud se to vyžaduje."

11 Článek 6 téhož nařízení, nazvaný „Obecná povinnost registrace látek samotných nebo obsažených v přípravcích", stanoví:

„1. Nestanoví-li toto nařízení jinak, podá [Evropské agentuře pro chemické látky] žádost o registraci každý výrobce nebo dovozce látky samotné nebo obsažené v jednom či více přípravcích v množství 1 tuny nebo větším za rok.

[…]

3. Každý výrobce nebo dovozce polymeru podá [Evropské agentuře pro chemické látky] žádost o registraci pro monomerní látky nebo jiné látky, pro které dosud nepodal žádost o registraci žádný účastník dodavatelského řetězce, jsou-li splněny obě tyto podmínky:

a) polymer obsahuje nejméně 2 % hmotnostní těchto monomerních látek nebo jiných látek ve formě monomerních jednotek a [nebo] chemicky vázaných látek;

b) celkové množství těchto monomerních látek nebo jiných látek představuje 1 tunu nebo více za rok.

[…]“

12 Článek 8 nařízení REACH stanoví:

„1. Fyzická nebo právnická osoba usazená mimo Společenství, která vyrábí látku samotnou nebo obsaženou v přípravcích nebo v předmětech, formuluje přípravek anebo vyrábí předmět dovážený do Společenství, může na základě vzájemné dohody určit fyzickou nebo právnickou osobu usazenou ve Společenství, aby jako výhradní zástupce plnila povinnosti dovozce podle této hlavy.

2. Zástupce musí plnit rovněž veškeré ostatní povinnosti dovozce podle tohoto nařízení. […]

3. Pokud je podle odstavců 1 a 2 určen zástupce, uvědomí výrobce ze třetí země o tomto určení dovozce ve svém dodavatelském řetězci. Tito dovozci se pro účely tohoto nařízení považují za následné uživatele.“

13 Článek 27 tohoto nařízení stanoví:

„1. Byla-li látka již registrována o méně než dvanáct let dříve […], potenciální žadatel o registraci si:

a) v případě informací týkajících se zkoušek na obratlovcích vyžádá a

b) v případě informací, které se netýkají zkoušek na obratlovcích, může vyžádat

od předchozích žadatelů o registraci informace, které požaduje […] pro účely registrace.

2. Pokud byl předložen požadavek na informace podle odstavce 1, vyvinou potenciální a předchozí žadatelé o registraci podle odstavce 1 veškeré úsilí, aby dosáhli dohody o sdílení informací, které potenciální žadatelé o registraci požadují […]. Tuto dohodu je možné nahradit předložením této záležitosti rozhodčímu soudu a přijetím jeho rozhodčího nálezu.

3. Předchozí žadatel o registraci a potenciální žadatelé o registraci vyvinou veškeré úsilí, aby zajistili, že náklady na sdílení informací jsou stanoveny spravedlivým, průhledným a nediskriminačním způsobem. To lze usnadnit dodržováním pokynů pro sdílení nákladů, které jsou založeny na těchto zásadách a které [Evropská agentura pro chemické látky] přijme […]. Žadatelé o registraci jsou povinni sdílet náklady pouze na ty informace, které jsou povinni předložit, aby vyhověli registračním požadavkům.

[…]“

14 Článek 138 odst. 2 uvedeného nařízení stanoví:

„Komise může předložit legislativní návrhy, jakmile bude možné zavést použitelný a nákladově efektivní způsob výběru polymerů pro registraci na základě řádných technických a platných vědeckých kritérií a po zveřejnění zprávy o

a) rizicích, která představují polymery ve srovnání s jinými látkami;

b) případné potřebě registrovat určité druhy polymerů s přihlédnutím ke konkurenceschopnosti a inovacím na jedné straně a ochraně lidského zdraví a životního prostředí na straně druhé.“

Původní řízení a předběžné otázky

15 Podle předkládajícího soudu společnosti, které jsou žalobkyněmi v původním řízení, zpochybňují výklad a následně i platnost čl. 6 odst. 3 nařízení REACH.

16 Žalobkyně v původním řízení tvrdí, opírajíce se o dva znalecké posudky Netherlands Organisation for Applied Scientific Research (TNO), že zreagované monomery ztrácejí své individuální chemické vlastnosti a že polymery jsou obecně stabilní a bezpečné. Z toho vyplývá, že pokud by měl být výraz „monomerní látky“ obsažený v čl. 6 odst. 3 nařízení REACH vykládán tak, že označují nebo obsahují zreagované monomery, nebylo by logické vyjímat polymery z povinnosti registrace, zatímco registrace monomerních látek je vyžadována. Takový výklad je krom toho neslučitelný s cíli uvedeného nařízení, diskriminační a nepřiměřený.

17 High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) povolil žalobkyním v původním řízení, aby podaly k tomuto soudu žalobu, a rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Vzhledem ke skutečnosti, že podmínky týkající se registrace obsažené v hlavě II nařízení [REACH] se na základě čl. 2 odst. 9 téhož nařízení nepoužijí na polymery, vztahuje se odkaz na monomerní látky v čl. 6 odst. 3 na:

a) zreagované monomery, tedy monomery, které spolu zreagovaly tak, že jsou neoddělitelně spojeny s polymerem, jehož jsou součástí;

b) nezreagované monomery, tedy monomery, které jsou rezidui polymerizačního procesu a které si po skončení tohoto procesu zachovávají své chemické složení a vlastnosti odlišné od polymeru, nebo

c) jak zreagované, tak i nezreagované monomery?

2. Je-li odpověď na první otázku buď a), nebo c), je použití čl. 6 odst. 3 nařízení [REACH] na výrobce nebo dovozce polymerů protiprávní, protože podmínky jsou nelogické, diskriminační nebo nepřiměřené?“

K předběžným otázkám

K první otázce

18 První otázkou žádá předkládající soud objasnění pojmu „monomerní látka“, jak je použit v čl. 6 odst. 3 nařízení REACH.

19 Na úvod je třeba připomenout, že jednak podle uvedeného ustanovení podá výrobce nebo dovozce polymeru žádost o registraci pro monomerní látky, pro které dosud nepodal žádost o registraci žádný z předchozích účastníků dodavatelského řetězce, pokud polymer obsahuje nejméně 2 % hmotnostní této monomerní látky ve formě monomerních jednotek a celkové množství této monomerní látky představuje 1 tunu nebo více za rok.

20 Krom toho musí být nezreagované monomery podle čl. 6 odst. 1 a 2 nařízení REACH zaregistrované, jelikož jsou látkami samotnými. Na druhou stranu jsou polymery v souladu s čl. 2 odst. 9 uvedeného nařízení od povinnosti registrace osvobozeny.

21 Dále je třeba uvést, že zaprvé z čl. 3 bodu 5 nařízení REACH vyplývá, že polymer je tvořen monomerními jednotkami, které jsou definovány jako zreagované monomerní látky.

22 Zadruhé podle čl. 3 bodu 6 uvedeného nařízení je monomer naopak „látkou“ ve smyslu uvedeného čl. 3 odst. 1, pokud se jedná o zreagovanou formu monomeru.

23 Zatřetí z čl. 6 odst. 3 nařízení REACH vyplývá, že registrace se vztahuje na monomerní látky nebo jiné látky tvořící polymer.

24 S přihlédnutím k definici polymeru uvedené v čl. 3 bodě 5 uvedeného nařízení a připomenuté v bodě 21 tohoto rozsudku, se tudíž registrace vztahuje na zreagované monomerní látky.

25 Skutečnost, že slovní spojení „unités monomériques“ je [ve francouzském znění] použito v čl. 6 odst. 3 nařízení REACH namísto spojení „unités monomères“ tak, jak je obsaženo v čl. 3 bodě 5 v anglickém a francouzském znění nařízení REACH, nemá na toto zjištění vliv.

26 Z dokumentu Rady Evropské unie ze dne 5. listopadu 2004 (č. 13788/04, s. 5) totiž vyplývá, že toto slovní spojení bylo doplněno na návrh Švédského království. Švédská jazyková verze nařízení REACH používá v čl. 3 odst. 5 a čl. 6 odst. 3 tohoto nařízení stejné slovní spojení „monomerní jednotky“.

27 Z toho vyplývá, že pojem „monomerní látky“ obsažený v čl. 6 odst. 3 nařízení REACH se týká pouze zreagovaných monomerů, které jsou obsaženy v polymerech.

28 Tento závěr nemůže být zpochybněn přezkumem systematiky uvedeného nařízení.

29 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně v původním řízení, není povinnost registrace monomerních látek výjimkou z osvobození od povinnosti registrace pro polymery.

30 Jednak znění devatenáctého bodu odůvodnění nařízení REACH potvrzuje povinnost registrace vyráběných nebo dovážených látek bez rozdílu.

31 Krom toho článek 6 nařízení REACH, nazvaný „Obecná povinnost registrace látek samotných nebo obsažených v přípravcích“, vyzdvihuje obecnou zásadu registrace, a nikoliv osvobození.

32 Krom toho je třeba také odmítnout argument žalobkyň v původním řízení, podle kterého takový výklad, jaký je uveden v bodě 27 tohoto rozsudku, činí bezpředmětným osvobození od povinnosti registrace ve prospěch polymerů stanovené v čl. 2 odst. 9 nařízení REACH.

33 V tomto ohledu je třeba uvést, že čl. 6 odst. 3 uvedeného nařízení se vztahuje na monomerní látky, které ještě nebyly zaregistrovány žádným z předchozích účastníků dodavatelského řetězce.

34 Z toho vyplývá, že povinností registrace nejsou dotčeny polymery, ale pouze monomerní látky se svými individuálními vlastnostmi, které existovaly před polymerizací.

35 Konečně, závěr vyjádřený v bodě 27 tohoto rozsudku je potvrzen cíli nařízení REACH, jak jsou definovány v prvním bodě odůvodnění a čl. 1 odst. 1 téhož nařízení, které spočívají v zajištění vysoké úrovně ochrany lidského zdraví a životního prostředí, jakož i volného pohybu látek, za současného zvýšení konkurenceschopnosti a inovace.

36 Povinnost registrace monomerních látek má totiž za cíl ochranu lidského zdraví a životního prostředí, neboť tyto látky mají individuální vlastnosti, které by je mohly narušit.

37 Cíl volného pohybu látek na vnitřním trhu za současného zvýšení konkurenceschopnosti a inovace nemůže zpochybnit definici „monomerních látek“, ale může ovlivnit platnost čl. 6 odst. 3 nařízení REACH, která je předmětem druhé otázky.

38 Z výše uvedeného vyplývá, že na první otázku je třeba odpovědět tak, že pojem „monomerní látky“ obsažený v čl. 6 odst. 3 nařízení REACH se týká pouze zreagovaných monomerů obsažených v polymerech.

K druhé otázce

39 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda je čl. 6 odst. 3 nařízení REACH neplatný, jelikož ukládá výrobcům a dovozcům polymerů, aby podali žádost o registraci monomerních látek, jak jsou definovány v bodě 38 tohoto rozsudku.

K nelogičnosti čl. 6 odst. 3 nařízení REACH

40 Je třeba mít za to, že tato kritika spadá pod kritiku vztahující se k nedodržení zásady proporcionality.

K nedodržení zásady proporcionality

41 Podle ustálené judikatury zásada proporcionality, jež je jednou z obecných právních zásad Společenství, vyžaduje, aby prostředky zavedené ustanovením Společenství byly způsobilé k uskutečnění sledovaného cíle a nepřekračovaly meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné [rozsudek ze dne 10. prosince 2002, British American Tobacco (Investments) a Imperial Tobacco, C-491/01, Recueil, s. I-11453, bod 122, jakož i citovaná judikatura].

42 Pokud jde o soudní přezkum podmínek uvedených v předchozím bodě, je namístě přiznat zákonodárci Společenství širokou posuzovací pravomoc v takové oblasti, jakou je oblast dotčená v projednávaném případě, která s sebou z jeho strany nese volby

politické, ekonomické a sociální povahy a v níž má provést komplexní posouzení. Legalita takového opatření může být dotčena pouze zjevně nepřiměřeným charakterem opatření přijatého v této oblasti ve vztahu k cíli, který hodlají příslušné orgány sledovat [výše uvedený rozsudek British American Tobacco (Investments) a Imperial Tobacco, bod 123, jakož i citovaná judikatura].

43 V projednávaném případě je nutné zkoumat, zda povinnost registrace monomerních látek, jak jsou definovány v bodě 38 tohoto rozsudku, a které odpovídají kumulativním podmínkám stanoveným v čl. 6 odst. 3 nařízení REACH, je prostředkem přiměřeným k dosažení cílů tohoto nařízení.

44 Jak bylo připomenuto v bodě 35 tohoto rozsudku, cíle uvedeného nařízení definované v jeho článku 1 spočívají v „zaji[štění] vysok[é] úrov[ně] ochrany lidského zdraví a životního prostředí […] a voln[ého] pohyb[u] látek na vnitřním trhu za současného zvýšení konkurenceschopnosti a inovace“.

45 Nicméně s ohledem na šestnáctý bod odůvodnění nařízení REACH je třeba konstatovat, že zákonodárce Společenství stanovil jako hlavní cíl povinnosti registrace stanovené v čl. 6 odst. 3 tohoto nařízení první z těchto tří cílů, a sice cíl zajistit vysokou úroveň ochrany lidského zdraví a životního prostředí.

46 Prostředkem pro dosažení uvedeného cíle je, jak uvádí devatenáctý bod odůvodnění nařízení REACH, povinnost registrace uložená výrobcům a dovozcům, která zahrnuje

povinnost, aby výrobci a dovozci vytvářeli údaje o látkách, které vyrábějí nebo dovážejí, aby tyto údaje používali k posouzení rizik souvisejících s těmito látkami a aby připravovali a doporučovali vhodná opatření pro řízení rizik.

47 Je třeba uvést, že podle čl. 6 odst. 1 nařízení REACH se tato povinnost registrace vztahuje na veškeré druhy látek vyráběných nebo dovážených do Společenství v množství 1 tuny nebo větším za rok. Krom toho se s výhradou výslovné výjimky na látky vztahuje, ať již jsou či nejsou zařazené jako nebezpečné.

48 S přihlédnutím k závěru vyjádřenému v bodě 38 tohoto rozsudku podléhají zreagované monomery, které jsou součástí sloučeniny polymeru, uvedené povinnosti, přičemž polymery jsou od této povinnosti osvobozeny.

49 Pokud jde o cíl ochrany lidského zdraví a životního prostředí, je třeba bez dalšího konstatovat, že registrace látek slouží ke zvýšení informovanosti veřejnosti a následných uživatelů o rizicích, a že tato registrace musí být tudíž považována za nástroj zvýšení takové ochrany.

50 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že i když jsou polymery z praktických důvodů spojených s jejich příliš velkým množstvím z registrace vyňaty, může se tato situace v souladu s čl. 138 odst. 2 nařízení REACH změnit, jakmile bude možné zavést použitelný a nákladově efektivní způsob výběru polymerů.

51 Povinnost registrace monomerních látek, které jsou méně četné než polymery, tak umožňuje nejen seznámení se s riziky, která jsou vlastní těmto látkám, ale také s riziky

monomerů nacházejících se ve formě reziduí po polymeračním procesu nebo ve formě monomerů po případném poškození polymeru.

52 Jak uvedla generální advokátka v bodě 94 svého stanoviska, je v případě výroby polymerů ve Společenství zájem na registraci monomerů zjevný, protože monomerní látky jsou uvnitř Společenství používány jako nezreagované monomery, takže je nezbytné, aby informace týkající se registrace byly na jeho území známy za účelem možnosti kontroly případných rizik.

53 Krom toho v případě dovozu polymerů do Společenství přispívá povinnost registrace zreagovaných monomerů za stejných podmínek k ochraně lidského zdraví a životního prostředí, neboť tato povinnost rovněž umožňuje lepší poznání polymerů.

54 Navíc splňuje taková povinnost registrace monomerních látek zásadu předběžné opatrnosti, jak je připomenuta v čl. 1 odst. 3 nařízení REACH.

55 Povinnost registrace pro dovozce vede ke spravedlivějšímu rozdělení nákladů na registraci mezi výrobce Společenství a dovozce.

56 Takové rovné zacházení brání narušení hospodářské soutěže, a zaručuje tak korektní hospodářskou soutěž uvnitř Společenství.

57 Jak uvedla generální advokátka v bodě 105 svého stanoviska, je ochrana výrobců Společenství před konkurenčním znevýhodněním, které může vyplynout ze situace nastavené odlišným způsobem pro dovozce, v zásadě přípustným cílem zákonodárce Společenství.

58 Z toho vyplývá, že povinnost registrace monomerů zreagovaných do polymerů je způsobilá k dosažení cílů nařízení REACH.

59 Nicméně zbývá ověřit, zda tato povinnost nepřekračuje meze toho, co je pro dosažení těchto cílů nezbytné.

60 Za účelem zajištění skutečné hospodářské soutěže ve Společenství musí dovozci monomerních látek podléhat stejným povinnostem, kterým podléhají výrobci Společenství nebo podobným povinnostem, jež vedou k vyrovnání nákladů.

61 Jakákoliv jiná úprava, kterou by měla být kompenzována neexistence nákladů na registraci pro dovozce, by nutně nemusela být pro tyto dovozce méně omezující.

62 Rovněž jakékoliv omezení povinnosti registrace pouze na monomery vyrobené ve Společenství by bylo v rozporu s cílem konkurenceschopnosti a inovace, neboť dovoz monomerů s nižší cenou, aniž by byly zohledněny náklady na registraci, by odrazoval každého výrobce Společenství od toho, aby zahájil výzkum týkající se těchto monomerů nebo v něm pokračoval.

63 Z toho vyplývá, že povinnost registrace zreagovaných monomerních látek, které jsou součástí polymerů, nepřekračuje meze toho, co je pro splnění cílů nařízení REACH nezbytné.

64 Žalobkyně v původním řízení nicméně zpochybňují přiměřenost této povinnosti registrace, přičemž mají za to, že jednak dovozci čelí vážným praktickým obtížím vycházejícím zejména ze skutečnosti, že neznají složení dováženého polymeru, a jednak náklady na proces registrace jsou v široké míře nepoměrné ve vztahu k dosaženým obratům a množstvím dotčených látek.

65 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že čl. 8 odst. 1 nařízení REACH stanoví možnost určit pro výrobce látek samotných nebo obsažených v přípravcích nebo pro výrobce předmětu dováženého do Společenství výhradního zástupce.

66 Tento zástupce plní všechny povinnosti dovozců, kteří jsou s tím seznámeni a tito dovozci jsou tedy považováni za následné uživatele. Povinnosti registrace pak spočívají na uvedeném zástupci, který je určen výrobcem, jenž není usazen ve Společenství a který požívá jeho důvěry.

67 Zadruhé, pokud jde o náklady spojené s řízením o registraci, je nutné konstatovat, že řízení je totožné pro výrobky vyráběné ve Společenství i mimo něj, a že tudíž zatížení pro výrobce, kteří nejsou usazeni ve Společenství, nebo pro dovozce není vyšší než pro výrobce Společenství.

68 Krom toho, jak uvedla generální advokátka v bodě 130 svého stanoviska, nařízení REACH stanoví za účelem snížení nákladů sdílení informací týkajících se látek mezi různými žadateli o registraci téže látky.

69 Třicátý třetí bod odůvodnění tohoto nařízení tak stanoví, že „[by mělo] být stanoveno společné předkládání a sdílení informací o látkách, aby se zvýšila účinnost registračního systému, snížily náklady a omezilo provádění zkoušek na obratlovcích“.

70 Provedení těchto cílů je zajištěno čl. 27 odst. 3 nařízení REACH, který stanoví sdílení informací mezi žadateli za účelem snížení nákladů.

71 Dále s přihlédnutím k omezenému počtu potenciálních monomerních látek, platnosti předchozí registrace látek v trvání dvanácti let, jak je stanovena v článku 27 nařízení REACH, jakož i možnosti sdílet informace za účelem snížení nákladů, se zátěž vyplývající z povinnosti registrace zreagovaných monomerních látek v polymeru nejeví jako zjevně nepřiměřená ve vztahu k volnému pohybu výrobků na vnitřním trhu otevřenému korektní hospodářské soutěži.

72 Z výše uvedených úvah vyplývá, že čl. 6 odst. 3 nařízení REACH není neplatný z důvodu porušení zásady proporcionality.

K nedodržení zásady rovného zacházení

73 Žalobkyně v původním řízení tvrdí, že ačkoliv je povinnost registrace monomerních látek totožná, mohou výrobci polymerů Společenství provést registraci těchto látek snadněji než dovozci, protože znají složení svých výrobků, zatímco dovozci zůstávají závislí na dobré vůli svých dodavatelů, kteří se nacházejí mimo území Společenství.

74 Podle ustálené judikatury zásada rovného zacházení vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněné (rozsudek ze dne 10. ledna 2006, IATA a ELFAA, C-344/04, Sb. rozh. s. I-403, bod 95, jakož i citovaná judikatura).

75 V tomto ohledu je třeba zaprvé poznamenat, že povinnost registrace je pro výrobce Společenství a pro dovozce totožná.

76 Zadruhé je třeba konstatovat, že zregované monomerní látky v polymerech vyráběné nebo dovážené do Společenství se nacházejí ve srovnatelné situaci, jelikož jsou zaměnitelné nebo totožné.

77 Zatřetí výrobci Společenství a dovozci se nacházejí v odlišné situaci, neboť výrobci Společenství znají své výrobky, zatímco dovozci jsou závislí na poskytnutí informací od dodavatelů, kteří se nacházejí mimo území Společenství.

78 Nicméně stejné zacházení s těmito odlišnými situacemi je objektivně odůvodněné dodržováním pravidel hospodářské soutěže použitelných na vnitřním trhu.

79 Pokud by totiž bylo zacházeno odlišným způsobem s dovozci zreagovaných monomerních látek a výrobci těchto látek, kteří se nacházejí ve Společenství, byli by prvně jmenovaní ve vztahu k druhým zvýhodněni.

80 Z toho vyplývá, že nelze konstatovat žádné porušení zásady rovného zacházení, a tudíž čl. 6 odst. 3 nařízení REACH není neplatný z důvodu porušení této zásady.

81 Z výše uvedeného vyplývá, že přezkum druhé otázky neodhalil žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena platnost čl. 6 odst. 3 nařízení REACH.

K nákladům řízení

82 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

1) **Pojem „monomerní látky“ obsažený v čl. 6 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 ze dne 18. prosince 2006 o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek, o zřízení Evropské agentury pro chemické látky, o změně směrnice 1999/45/ES a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 793/93, nařízení Komise (ES) č. 1488/94, směrnice Rady 76/769/EHS a směrnic Komise 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES se týká pouze zreagovaných monomerů obsažených v polymerech.**

2) **Přezkum druhé otázky neodhalil žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena platnost čl. 6 odst. 3 nařízení REACH.**

Podpisy.